

CELLAT

Cengiz Narçın

CELLAT

BÖLÜM 1

Gün ufuktan bir adam boyu açılmış yansıması binaların taş duvarlarından arnavut kaldırımlarına doğru inmeye başlamıştı. Şehir sıradışı kara bir telaş kovalamacasıydı. Ulusal bayram gibi özel günlerde anca rastlanan kalabalık bugün caddelerdeydi. Ortalık zıtlıklar geçidiydi. Bunca kalabalık sessizlik yemini etmiş gibilerdi. İhtiyarların ellerindeki bastonların arnavut kaldırımlarındaki sesleri ortalığı yarıyordu. Herkes fısıltıyla konuşuyordu veya hiç konuşmuyordu. Yeni karşılaşanlar sabah seranatlarını baş selamlamaları, vücut dilleri ile yapıyorlardı. Ayakkabıların altında kayan taşların bile gıcirtısı duyulabiliyordu. Köşe başlarında elleri ceplerinde beklediklerinin gecikmesinden sıkılanlar, çenelerini yukarı kaldırarak topukları üzerinde köşeyi dönenlerden beklediklerinin olup olmadığını sabırsızlıkla görmeye çalışıyorlardı. Kalabalık sel olmuş sessizce şehrin dar sokaklarından meydana doğru akıyordu.

Komşulardan yeni sokağa çıkanlar al kapılarını hırsız sesliğinde kapatmaya çalışıyorlardı. Görünmeyen bir korku şehri ele geçirmiş gibiydi. Şehir geleceğini bildikleri bir dehşeti karışlamaya hazırlanıyordu.

Yaş ortalaması yüksekti. Bu sessizliğin bir nedeni ergen öncesi hiçbir çocuğun sokaklarda olmamasıydı. Gürültü evlerdeydi. Evlerden her zamankinden daha fazla çocuk ağlamaları yükseliyordu.

Gökyüzü parçalı bulutluydu. Güz mevsiminde kış havası vardı. Güneş bulut arkasına saklandığında şehrin kasveti ni pazulu tamamlıyordu. Fırsatı bulan gölgeler yapışık sahiplerini terk-i diyar ediyorlardı. Ortama gölgelerin bile tahammülü yoktu.

Sokaklarda bilye oynayan neşeli mahalle çocuklarının yerine asık yüzlü büyükler vardı. Hiç olmadığı kadar farklı tiplerde şehir halkına karışmıştı. Belli ki çevre köy ve kasabalardan hatta belki şehirlerden gelenler de var. Yabancılar bile zor seçiliyordu. Çevreyi incelemekten öte acı bir telaş içinde yürüyorlardı.

Sokaklar sıradan günlerin sokak satıcılarından yoksundu. Elleri sırtında günlük rutin işlerin yüklerini kimse taşımıyordu. Belli ki paskalya günü gibi bugün kimse işe gitmemiş veya gitmiyordu.

Ana cadde nehir olmuş çevre sokaklar çay insan seli meydandaki göle akıyordu. Meydan göl ise, göl çoktan dolmuş geriden gelenlerin baskısıyla git gide sıkışık bataklığa dönmeye başlamıştı.

İnfazlara iki saatten fazla zaman olmasına rağmen kent meydanı zıngır zıngır insanla dolmuştu. Caddelerin sessizliğinin aksine meydanda bitmeyen bir uğultu, itiş kakış hakimdi. Herkes en iyi yeri kapma derdindeydi. Ayaklar çiğnenme, öndekinin edep yerlerini elleme soluksuz kalma pahasına bile olsa hep ileri hep ileri dairenin uç noktasına en yakın yere yaklaşmak istiyorlardı. Herkeste ön sıra kapma derdi vardı. Kalabalık fırtınada sağa sola esneyen çınar ağacı gibi uğultuyla dalgalanıyordu.

Kandil lambalarının direklerine, kenardaki mozolelerin yükseltilerine, ağaç çatallarına kadar insanlar tünemişti.

Meydanı çevrilen binaların pencerelerindeki şanslı seçkinler kaykılarak kuş bakışı ahaliyi seyrediyordu. Bir iki binanın balkonunda aşağıdan bile gözüken çilingir masası kurulmuştu. Kuşlukta demlenmeye başlamışlardı.

Belediye binasının önünde ise başka bir telaş vardı. Hiç meydandaki hengameye benzemeyen bir telaş. Çoğu çeşit çeşit ulusal güvenlik üniformaları içerisindeki görevliler sağa sola koşturup kayıp pazıl parçalarını bulup tabloda eksik bırakmama telaşındaydılar.

İki grubu keskin bıçak gibi ayıran havaya kaldırılmış pistollarının ucuna takılı uzun sivri süngüleriyle, perfore duvar gibi duran askerlerdi. Yönleri halka karşıydı. Ara sıra seslerini yükseltip tüfeklerinin dipçikleri ile azgın kalabalığı geri itmeye en azından yerlerinde sabit tutmaya çalışıyorlardı. Hallerinden sinirler gergindi.

Askerlerin hemen ardındaki sağa sola giden komutanları sık sık her iki tarafı da kızgın uyarılarda bulunuyorlardı.

Belediye binasının hemen önünde yerden iki metre kadar yükseğe kurulmuş olan tahta platformun iki tarafında sırtları birbirine dönük dört asker nöbet tutuyordu. Onlar ürükün en sakinleriydi. Hareket etmiyorlar gözleri ile bu hengameyi deniz feneri gibi tarıyorlardı. Bir o yana bir bu yana...

Tahta platformun üzerinde yedi tane yaklaşık kırk elli santim yüksekliğinde çam kütüğü dik vaziyette yaklaşık ikişer metre arayla nizami istikamette konulmuştu.

Platform portatifti. İhtiyaç anında ihtiyaca göre kuruluyordu. Sonrasında gelecek sefere kadar sökülüp depolarda muhafaza ediliyordu. Sık kullanılmasından olsa gerek ne kadar temizlense de geçmişin acı izlerini bünyesinde barındırıyordu. Tahtalarının budak yerleri haricinde damarlarının yerlerine kısım kısım açık koyu renkler vardı. Tahta bu silmek için ne kadar acele etsen de üstüne döküleni emer. İsteyerek yaptığını zannetmem lakin fıtratı böyle.

Platformun eski kan kokuları bile kalabalığın kan özlemini bastırmaya yetmiyordu.

En memnunu ortalıkta uygun gördükleri yerlerde gezinerek mayalı taze ekmek, peksimet satan seyyar satıcıları. Erken yer kapmak uğruna öğün atlayanları doyurmakla meşkulüldi. Onlar ekmeklerinin derdindeydi ve çorba kaynıyordu.

Yarım saat daha geçti geçmedi meydan da iş çığırından çıkmıştı. Meydan meydan olalı böyle bir kalabalık görmemişti. İğne atsan yere düşmeyecekti. İşin kötüsü geriden hala gelenler öndekilere baskılama yapıyorlardı.

Askerlere bir başka bölük takviyeye geldiler, sırayı ikilediler. Komutanlar telaşlıydı. Belli ki güvenlik zafiyetinden korkuyorlardı.

Belediye binasının meydana bakan geniş tören balkonuna şehrin kodamanları kendilerini gösterip elleriyle bir şeylere işaret ediyorlar, direktif veriyorlardı. Belediye başkanı, Vali, Polis şefi, Alay komutanı, encümen üyelerinden bazıları, Piskopos ve üç kardinal balkondaydılar. Bu kadro anca ulusal kurtuluş gününde orada sıralanırdı.

Katedralin çanları çalıyordu. Çanların kimler için çaldığını kimse merak etmiyor; zira herkes biliyordu.

Balkondaki kodamanlar sıralanıp başlarını aşağıya doğru bakmaya başlayınca meydandaki dalgalanma ve uğultu git gide artan ritimde sessizliğe dönmeye başladı. Galiba zaman gelmişti. Beklenen gerçekleşecekti. Doğru tahmin.

Belediyenin büyük iki kanatlı kapısından iki tarafa elleri süngü takılmış tüfekleri ile askerler koşarak düzen aldılar. Meydan göletine açılmış olan bu arıktan önde rahip elinde incil dilinde dualar... Ardında bir mahkum kolunda bir asker kervanı binadan çıkıp askerlerin arasından sıra ile platformun merdivenine yöneldiler. Rahip platformun en önünde sırtı kalabalığa dönük durdu. Her bir mahkum her bir kütüğün ardında askerler kolunda durdu. Askerler ve mahkumlar halkla, halkta onlarla flörtleşıyordu.

Ortalık sessizliğe bürünmüştü. Yalnızca komutanların sağa sola verdikleri direktifler, emirler duyuluyordu. İlk iki mahkum dirayetli idi. Kalabalıkta tanıdık yüzler arıyor gibiydiler. Üçüncü ağlıyordu. Beşinci altını kaçırmış pantolondaki ıslaklık gitgide büyüyordu. Kolundaki asker onu biraz ileri itmiş ıslanmamaya çalışıyordu. Altıncısı toy bir gençti. Ayakta duramıyordu. Debelenmeye askerin elinden kurtulmaya çalışıyordu ki nöbetteki askerlerden biri yaklaşıp dipçığı sırtına geçirdi. Genç öne savrulurken kolundaki asker çekip doğrulttu. Genç tir tir titriyordu. Dehşet içindeydi. Dipçikli asker gencin saçından tutup geriye çekince o zaman kalabalıktan bir feryat duyuldu. Belli ki o gencin bir tanıdığıydı. Kadının sesi ortalığı yarıyor meydana çevreleyen binalardan yankılanıyordu. Dört ve yedinci mahkum hayal aleminde gibilerdi. İçinde bulundukları durum bilinçlerini kapatıp kendilerini sarhoşluk deryalarına salmış gibilerdi ki; Yedinci mahkum birden bayılıp diz üstü çöküverdi. Kolundaki asker kaldırmaya çalışsa da ne mümkün. Platformun onların tarafındaki asker yardıma gelip diğer koluna girdi. Yukarı çekseler de kaldıramadılar iki askerin arasında adam dizlerinin üzerinde kafası önünde kala kaldı.

Platformdaki hareketliliği izleyen kalabalıktan git gide sesler yükselmeye başladı. "Kesin!" "İntikam!" "Öldürün onları!" "İdam başlasın!" naraları yükseliyordu. Meydan coşmuştu. Kan kokusu etrafı sarmıştı. İntikam, kan istiyorlardı.

Otoriter kıyafeti içinde kendini takip eden iki yargıç ile birlikte baş yargıç gözüktü. Ağır ağır platforma çıktılar, papazın yanında dizildiler. Yargıçlar mahkumların suçlarını ve idamlarının

gerekçelerini okuyorlardı lakin kimse onları dinlemiyordu. Zaten herkes kimin kim olduğunu biliyorlardı. Anonsun bitiminde yargıçlar platformun ucuna gidip sıralandılar.

Rahip mahkumlara dönüp birinci mahkumun önüne gitti. Ritüel olarak haç çıkarmaya dua etmeye başladı. Mahkumun dirayeti yerle bir oldu. Titremeye ağlamaya başladı. İkinci üçüncü derken son mahkuma kadar bu günah çıkarma ritüeli devam etti.

Beklenen sona çok yaklaşılmıştı. Zamanın durduğu sözün bittiği yere gelinmişti. Meydanda ağlayanlar, gülenler, bağırانlar çağırانlar insanlığın insan olmama en kötü yönleri salıverilmiş gibiydi. Kaosun tanımı yapıyordu.

Çevre binaların balkonlarındakilerin hepsi ayaktaydı. Katedralin, kiliselerin çanları semalarda yankılanıyordu. Manzara git gide korkunçtan dehşete dönüyordu. Güneş bile bu görüntüyü daha fazla dayanamayıp bulutun ardına gizlenmişti.

Yedi kişilik takviye asker timi mahkumların kütüklerde konum alması için yardıma platforma çıktı. Mahkumlar boyunları kütüklerin önüne gelecek şekilde diz çöktürölüp kancalanırken; kırmızı pelerinin içinde omzunda kocaman baltası ile cellat belediye binasından çıkıp platforma hızlı adımlarla yöneldi. İşte bu son görüntü tüm bu dehşetin üstüne kaymak olmuştu. Tüm meydandan önce yılan görmüşçesine acı bir çığlık yükseldi; sonrasında sessizlik...

Kırmızı pelerinli şeytan kılıklı cellat merdivenleri koşar adım çıkıp mahkumların ardında platformun tam ortasında durdu. Beşinci mahkum her türlü zorbalığa aldırmadan ümitsizce direniyordu. Ümitsiz beyhude haykırışları yürekleri dağlayan cinstendi. Kimsenin onu taktığı yoktu.

Herkes hipnoz olmuşçasına platformun ortasındaki sağ omuzunda koca balta ile dikilen celladı seyrediyordu. Korkunçtu. Kırmızı pelerinin içinden, siyah peçesinden dolayı yalnızca gözleri gözüküyordu. Hades'in hizmetkarı... Dante'nin cehennem kaçkını... Kötülerin en kötüsü... Azrailin kankası...

Genç işin cılkını çıkarmıştı. Askerlerin sabrı kalmamıştı. Ensesine yediği dipçikle bayılmıştı. Kütüğün üzerine omuzu az bir aşağıya gelecek şekilde baygın bıraktılar. İş biten askerler platformun en gerisine hazır olda dizildi.

Şeytan kılıklı cellad baltası elinde yüzü yedinci mahkuma dönük altıncı ve yedinci mahkumun arasında dineldi. Yargıca baktı. Yargıç son bir kez belediyenin balkonundaki kodamanlara bir göz attıktan sonra dili, eli ve başıyla onayı verdi.

Platforma çıktığından beri sakın sakın duran şeytana bir şevk geldi. Ne ara baltasını kaldırdı ne ara indirdi. Sessizliğin içinde hayket naraları yükseldi. Baş öne yuvarlandı, bendini yıkan kan çağlayanları ortalığa fışkırdı. Herkes açık ağzını kapatamayıp düştükleri dehşet çukurunun dibine varamamış iken şeytan ardına dönüp balatasını tekrar indirdi. Bir kafa daha yuvarlandı. Meydan bir daha bağrıştı. Herkes iki kan sızıntısında boğulurken, şeytan beş ile dört arasına girdi. Balta kalktı. Balta indi. Kafa düştü. Kan fışkırdı. Meydan tekrar bağrıştı. Geriye döndü. Balta kalktı. Balta indi. Kafa düştü. Yedi numara fiskiye kesik kesik, altı numara tazik azalıyor, beş numara tazyikli meydan kana bulanıyor. Balta tekrar kalktı.

İndi. Baş yuvarlandı. Arkadaki askerlerden biri dayanamayıp bayılarak platformdan düştü. Rahip diz çöktü, yüzü iki ellerinde sallanan zincirdeki haçı titreyerek ağlamaya başladı.

Şeytan ne ara üç ile ikiye geçti... Ne ara kafaları kesti. Meydan meydan olalı nelerini görmüştür de... Görmemiş olanlar da var... Geldiğine pişman olan vicdanı kanayanlarda... İntikamı alınanlar da... Bir numaraya geldiğinde şeytan doğruldu pelerinin altından meydana bir göz attı. Celladın bu duraklaması ile meydan bir anda sessizliğe büründü. En baskın figür cellattı. Baş aktör oydu. Günün kahramanı. Assolisti. Kanlar fiskiyesine baktı. Eseriyle öğünür hali vardı. Etten ve kandan yapılmış cehennem tablosu.

Baltasını pelerinin içinden çıkardığı bir bezle sildi. Baltasını kitleye karşı kaldırıncı meydandan çığlık yükseldi. Baltasının en ucundan tutup iki döndürdü. Önce sağ sonra sol omzundan döndürüp kendi etrafında dönüp baltayı gelişine vurdu. Baş yuvarlandı. Tazyikli kan fışkırdı. Lakin kimse bunları görmedi. Herkes şeytanı bakıyordu. O ise baltasını son kurbanın kıyafetinde siliyordu.

Zaman durmuştu. İnsanlar korkunun eşiğinden kendilerini kaptırmış dehşet çığlıkları atıyorlardı. Cesaret testinden geçmişler gelişine bekliyorlardı. Neyin cesaret testi ise? Üç beş idamlık yakınlarından başka ağlayan sızlayan yoktu. Herkes birbirinin mimikleri, infaz sırasında sergiledikleri davranışlar, tepkiler ile dalga geçiyorlardı. Sanki o dehşet silsilesi az önce gözlerinin önünde vuku bulmamıştı.

Şeytan görünümlü celladın sahneyi terk etmesi ile hayat normale dönmüş gibiydi. Bazıları çoktan günlük işlerinin rutinine dönmeye başlamıştı. Borçlar istenmekte, eş dost hal hatır soranlar, idama gelmeyen azınlığın neden gelmedikleri merak konusuydu.

Ölen ölmüş. Kalan sağlar bizindir. Adalet tecelli etmişti. Fışkıran kanlar damlaya dönmüştü. Kesik kafalar ölü bedenlerin üzerine konulmuştu. İbreti alemlik olsun diye sergileniyordu. Belleklerde iyice kalsın diye de kimsenin platformla ilgilenmeye niyeti yoktu.

Belediyenin kodaman dolu balkonu boşalmış, bir iki alt memur boşluğu doldurup kendilerini meydandakilere gösteriyorlardı.

Askerler sıra ile kışlarına dönüyordu. Yalnızca gerek gördükleri kadarını geride bırakmışlardı.

Meydandakilerin yönü gidecekleri yere dönmüştü. Meydan geriden başlayarak boşalmaya başlamıştı. Sabahın erkencileri iyi yer kapanlar şimdi sabırsızlıkla önlerindeki gitmelerini bekliyorlardı.

Adalet yerini bulmuş, işlenmiş suçlar kanla yağulup temizlenmişti. Adalet kılıcı kalkıp kalkıp inmiş, kötüler cehenneme gönderilmişti.

Kan kokusu meydanı sarmıştı. Ne ağırdı. Hele bir de canımdan can, kanımdan kan ise.

Canımdan can, kanımdan kan gitti. İçime kor düştü. Yandım. Ağlamadım. And içtim.

Ben kim miyim? Bir numaranın ikiziyim. Hani řu kalabalıkta birilerini arayan, metanetli dik duran var ya... İşte onun. Aynı karında dokuz ay, aynı evde, aynı tastan, aynı kaptan otuz yıl... Diğer yarım... Kardeşim... İkizim... Herşeyim...

Herşey bir yana o şeytan onun başında şov yaptı ya... Onu, o an kendi kanında boğmaya and içtim...

Görecek gününü...

BÖLÜM 2

İlerleyen gecenin sessizliğinde görünmezim. Nehrin karşısındaki baykuş gibi tünediğim çınar ağacının yarısı çürümüş haşmetli gövdesinde bacaklarım uyuşmaya başladı. Kıpıraşmamaya çalışarak üstüme çökmüş sabırsızlık dürtülerini bastırmaya çalışıyordum. Aylardır sabırla bekleyen benliğim bugün dellenmiş acele ediyordu. Gözüm karşıda yüksek bahçe duvarlı evde... İçerdeki bir gölge, perde kıpırdaması, dal sallanması herşeye pür dikkatim.

Şeytanın inine girecektim. Şeytan içerdeydi. Damarlarında dolaşan kanının kokusunu, vicdansız kalbinin atışını buradan duyabiliyordum. O herkesten sakladığı yüzünü tükürecektim. Yıllardır aldığı onca canın bedelini ona ödetecektim. İkizimi her şeyimi benden şovla almıştı. "Hadi len!" diyecektim. "Yap bakalım bir şov daha". "Şov öyle yapılmaz böyle yapılır".

Bugün paskalya. Herkes eşiyile dostuyla paskalya bayramını kutluyor. Böyle bir şeytanda eş dost ne gezer? Tek başına bir musibet. Onu ziyaret etmek için bundan daha güzel bir gün olamazdı.

Aklıma o iğrenç gündeki kırmızı pelerin içindeki görüntüsü geldikçe dizlerimin titremesinden kendimi alamıyordum. Lakin ne zaman ikizim gözümün önüne gelince beni saran korku bulutları uçup gidiyor. En kıymetlimi kaybetmiştim. Daha da kaybedecek neyim vardı ki?

Katedralin çanı iki kez vurunca hareket zamanının geldiğini anlamıştım. Saat gecenin ikisi. İti kopuğu, cümle alem uykuda.

Saklandığım çınar kovuğundan yavaşça dışarı çıktım. Gecenin sessizliği fena, içimi ürpertiyor. Uzaklardan gelen yusuşçuk kuşunun sesinden başka çıt yok. Havadaki bahar, nisan dinginliği iç ısıtıyor.

Yolu geçip duvarın dibindeki erik ağacını tırmanıp avluya atladım. Bir süre duvarın dibine sinip yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbimin sakinleşmesi için bekledim. Bahçeden süzülerek evin penceresinin altına gelip pustum. Pencerenin kanadını itince açılan kanattan içeriye süzüldüm. Şeytanın inindeyim.

İçeri havasız ağır bir koku beni karşıladı. Mendebur. Karanlık, göz gözü görmüyor. Salondayım. Belimdeki bıçağı ağzıma aldım. Hazırım. Avdayım. Avım nerede? Hiç acele

etmeden etrafı inceliyorum. Kapısı aralık yan odadan horultu sesi geliyor. Canavar uykuda. Sevindim. Uyuması beni daha bir cesaretlendirdi. Bıçak ağzımda emekleyerek kapıya yaklaşıyorum. Aralıklı kapı kanadını dokunmadan içeri süzıldüm. Şöminede köze dönen ateşten gelen azıcık ışık odada gölgeler oluşturuyor. Yatağın yanına kadar süründüm. Artık canavarın nefesini hissedip, ağır kokusunu duyabiliyorum. Domuz gibi horuldayıp garip sesler çıkarıyor.

Bıçağı elime almamla yatakta uyuyanın boynunu saplamam bir oldu. Danalar gibi böğürüp doğrulmaya çalıştı. Bıçağı olduğu yerde döndürdüm. Etin kesilen sesini duydum. Akan kanın sıcaklığı vücudumu yaktı. Adam hala yataktan kalkmaya çalışırken bıçağı boğazının ön tarafına doğru çekince soluk borusu kesilip ciğerlerindeki hava tıslayarak dışarıya çıktı. Çelik bir el bıçak tutan elime yapışsa da çok ileri gitmiştik daha da dönüşü yoktu. Kafasını çevirmeye çalışsa da herşey için çok geçti. İntikam ateşim sönmemişti. Elimi adamın ellerinden kurtarıp bıçağı göğsüne bocaladım. Bir daha. Bir daha. Adam kafasını kaldırdığı yastığa kafasını düşürmüştü. Küfürler ediyordum. "Al sana şov" diyordum. Daha da kaç kez vurduğum bilmiyorum. Karanlıkta görmesem de yatak kan gölüne dönmüştü. Ağır sıcak kan kokusu odayı kaplamıştı. İçimin ta derinlerinden gelen kusma isteğini bastıramadım. Kustum. Sonra neden se gözlerim döndü. Burayı terk etmem lazım lakin bacaklarım tutmuyor. Başım dönüyor. Kan kokusu beniğimi sarmış, hareket etmemi izin vermiyor. Soluk alamıyorum. Dengemi kaybettim, sendeledim. Geriye kapıya doğru dönüp adım atmamla ayağım bir şeye takıldı. Gerisi... Bilen söylesin.

Dış kapının kırılırcasına vurulmasıyla kendime geldim. Nerdeyim? Burası neresi? Kapıdaki zerre sabrı yoktu. Kapıyı çalmıyor adeta kırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. O an nerede olduğum... Dün gece... Herşey şak diye yerli yerine oturuverdi. Kafamı çevirdiğimde yatakta kan göletinin içinde yatan adamı görünce paniğim dehşete dönüştü. Ne iş çıkarmışım ama... Yarıya kadar kesik boyundan çıkan yemek borusu yukarı kıvrılmış, kasaplardaki ciğer askıları gibi duruyordu. Ölüm kokan soluk gözleri tavana dikmiş hala kendine ne olduğunu anlamaya çalışır hali vardı. Battaniyenin yataktan sarkan tarafının geldiği taban taşlarında kurumaya yüz tutmuş kan göleti duruyordu. Yüzlerce can alan o kanlı eller giden kendi canını yakalamaya çalışmışta yakalayamamış gibi açıktı.

- Lorenzo! Lorenzo!

Dışarıdan gelen tehditkar haykırış yatakta öylece yatan şeytan ölüsünden beni kopardı. Eyvah. Ne yapacağım şimdi? Kaçmam lazım. Hızlıca salona girdiğim pencereye doğru atak yaptım. Kafamı yarı açık kapıdan çıkarmamla kendimi yere atmam bir oldu. Zira pencerede iki el görmüştüm. Belli ki birisi aşağıdan açık pencereye doğru çıkmaya çalışıyordu. Geriye adım atıp odanın kapısını kapattım. Kapana sıkışmıştım. Kaçınılmaz son...

Kapı kırılırcasına çalınıyor. Şeytanın adı tekrar tekrar bağırlıyor en önemlisi açık pencereden iki el içeriye sızdı sızacaktı. Kanlar içindeki ölü şeytanla beş metre kare hücredeyim. Bulunduğumuz oda penceresiz. Tam bir hücre. Kör kuyu. Dehliz. Son durak.

Duvar da şeytanın korkunç pelerini, bir başka çivide siyah maskeleri ve onlara çapraz asılı koca baltası duruyor.

Beyin işte. En ümitsiz durumda bile bir çıkar yol bulabiliyor. Koşup pelerini giydim. Sanki benim için yapılmış. Hemen kapıya yöneldim. Penceredeki içeri girmeden yakalamalıyım. Kapıyı açmamla pencerede iki el, beşerden on parmak arasında bir kafa ile göz göze geldik. Hemen pelerinin başlığını yüzüme doğru indirdim.

- Lorenzo!

- Ne var!? diye küstahça penceredekine bağırınca pencerede ne el, ne parmak, ne de baş kaldı. Adam gerisin geriye acı bir çığlık ile bahçeye düştü. Pencereye koşup dışarı bakınca yanılmamışım. Adam adam da değil asker. Yerden kalkıyor. Kalkarken de

- İçerde diye diğerlerine bağırıyor. Avluda dört tane tam teçhizatlı asker var. Kapıda da komutanları. Pencereden zıplayıp kaçmayı düşündüm. Zere şans görmedim. Çok kötü bir fikir. Ellerindeki süngülü pistollar beni hayatta avlu dışına bırakmaz. Kapıya gitsem yüz yüze geleceğiz. "Kimsin?" diye sorsalar ne diyeceğim? Boşa koyuyorum dolmuyor, doluya koyuyorum almıyor. Simülasyon fırtınaları beynimde dolansa da... Son belli. Duvardaki maskeler aklıma geldi. Koşup siyah maskeyi yüzüme geçirdim. Aylardır şeytanı yakın markaj izliyordum. Her hareketini biliyorum. Acaba... Kapıdakileri kandırıp bir çıkar yol bulabilir miyim? Kendime son ceki düzene verip bakınca ayakkabılarım gözüme ilişti. Şeytan siyah çizme giyiyordu. Floransa modeli. Odaya bakınca yatağın ucundaki çizmeleri gördüm. Pelerin gibi çizmelerde üç aşağı beş yukarı ayağıma uydu. Azıcık büyük onu da takan kim?

Kapıyı açıp

- Buyur komutan ne diye bağırıp duruyorsun? diye komutana sert çıkış yaptım.

- Ne olacak. Meydan da herkes seni bekliyor. İdam var.

- Bugün günlerden ne?

- Salı.

- Bugün pazartesi değil mi?

- Salı. Salı. Hemen gitmemiz lazım.

- Tamam, tamam. Anladım. Giyiniğim zaten bir baltamı almam lazım.

- Hadi acele et. Odaya koşup baltayı kaptığım gibi yola düştük.

Komutan önde, ben arkada, dört askerde en arkada arnavut kaldırımlı sokakları yıldırım gibi geçiyoruz. Bizim grubu gören şehir sakinleri saygıyla sağa sola duvar diplerine çekiliyorlar. Görmeyenleri de komutan "yol ver" diye uyarıyor. Bu dalgınların hali diğerlerinden bin beter. Geriye dönüp de aniden beni kırmızı pelerinler içinde elimde Viking baltası ile görenlerde bet beniz kalmıyor. Çığlık atan, olduğu yerde bacaklarında ani derman kesilmesinden ötürü donup kalanlar oldu.

Ben kaçacak bir yol bulmaya çalışırken insanların hallerini inceliyorum. Kimsenin yüzüme bakmaya cesaretinin olmadığını farkettim. Herkes ayağıma bakıyor. Korkularını burdan hissedebiliyorum. Ne kadar caba göstersem de kaçmaya çalışmak tam bir ahmaklık. Hele bir de meydana yaklaştıkça idamı izlemeye gelen kalabalıkların içine girdikçe artık bunun imkansızlığını kabul ettim.

Belediye binasına arka kapıdan girdik. Şehir alay komutanı kapıda bekliyordu. Bizi görünce

- Nerde kaldınız!? Gelmeseydiniz! diye bağırdı. Beraberimdeki komutan

- Komutanım Lorenzo günleri şaşırmış diye benden önce savunmamı yaptı. Komutan

- Her neyse. Herkes infazı bekliyor. Yeterince geciktik. Git mahkumu kütüğe yatırsınlar diye direktifini verdi. Giden askerin ardından da ayak uçlarının üstüne kalkarak platforma baktı. El kol hareketleriyle uzaktan direktiflerini veriyordu. Dakka geçmedi

- Hadi Lorenzo sahne senin deyince bacaklarımın titrediğini hissettim. Benden daha doğrusu pelerinin içindeki eskinin şeytanından yeni benden görevimi yapmamı bekliyorlardı. Görev... İnfaz. Ben öldürdüğüm celladın yerindeydim. Bir tanrı bir ben bunu biliyorduk. Herkes beni ben değil cellat biliyordu. Cellat çoktan infaz olmuştu da kimsenin ruhu duymamıştı. Ben ben değil celladım. İki seçeneğim var. Ya o kütükteki kafayı keseceğim; ya da o kütüğe kafamı koyacağım. Kaçış olarak tek yol buydu. Ya kelle alacağım ya da kelle vereceğim. Siz olsanız ne yapardınız?

Komutan sabırsız.

- Lorenzo! Lorenzo!. Herşey hazır. Adam bir platforma bir bana bakıyor. Biraz önceki askerlerle bana karşı olan davranış farklılığı gözümünden kaçmadı. Herif kudruk durumda ama o bile bu haldeyken bana karşı saygılı. Benim tepkisizliğime şaşırmış görünüyor. Kararımı verdim. Komutanın yanından geçerken yalnızca ona hitap edercesine sesimi kısarak

- Komutan dün fazla kaçırmışım. Gribin üstüne, üzüm suyu iyi gelmedi...

BÖLÜM 3

Arenaya çıkan İspanyol boğası gibiyim. Yüzlerce göz her hareketimi pür dikkat izliyor. Meydandan mahşeri bağırtı tüm tüylerimi kabarttı. Platformun merdivenlerini koşar adım çıkıp idam mahkumunun son bağlamalarını yapan askerlerin ardında durdum. Askerler doğrulup platformun köşesine giderlerken ben mahkumun sağında yerimi almıştım. İnsanların uğultusuna kapılmamaya çalışıyordum. Tek derdim titreyen bacaklarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Dünya benim için durmuş gibiydi. Aylarca şeytanı seyretmiş her infazda bulunmuştum. İnfazdaki sıralamayı ezbere biliyordum. Bilmek yetmiyor.

Uygulamak önemli. Hadi yiyosa uygula bakalım. Sıkıyorsa uygulama. Kelle almak mı? Yoksa kelle vermek mi? Tek çıkışlı dikenli labirent tünellerin deyim.

İkizimle orduya yazıldığımız da onu piyadeye beni ise yufka yürekli olmamdan dolayı bando bölümüne almışlardı. İki savaşta bulunduk. Onlar vuruştı ben ise gözü kapalı verdim coşkuyu. Kan görmemek, gelecek kör domdom kurşununu görmemek biraz da korkumdan gözümü açamadım. Savaşın acımasız sesleri beynimde dalgalandıkça ben gözlerimi kaynak yaparcasına daha sıkı kapattım. Çekilmemiz gerektiğinde yanımdaki davulcunun uyarısı ile ilk çekilenlerdendim. Yaralı, ölü askerlere bakamazdım. Kan fena tutardı. İnsandım. Hemde yanlış zamanda doğmuş vicdanlı olanlardan.

Şimdi ise insanlığımla sınanıyordum. Ölecek ya da öldürecektim. Ne berbat bir durum. Ne amansız ikilem.

İki damla çiş kaçırdım. Sıktım sıktım geri yerine oturttum. Pelerin en büyük koruyucum. Kimse görmedi.

Gözüm kütükteki mahkumun uzun boynunda. Adam sarsıla sarsıla ağlıyor. Farkındayım. İş uzadı.

Meydanın uğultusunu kulaklarımı kapattım. İçi kin, nefret dolu uğultu kış fırtınası gibi. İçinden çıkacak tozlara gözlerimi kapatmış durumdayım.

İnsanlar sabırsız. Aceleci, memnuniyetsiz homurtuları şehri kaplamış. Karar verilmiştir. İnfaz başlasın.

Komutan çoktan ön sıralamaları bitirmiş son işaret için bana bakıyor.

Son kez kütükteki boyuna bakıldı. Hafızaya alındı. Balta kalktı. Göz yumuldu. Balta indi. Çığlıklar yükseldi. Göz açıldı. Baltanın boyuna hafızaya alındığı yerden farklı yere denk geldiği görüldü. Sol omuzdan boyuna doğru çapraz kesim olmuş. Kesik kafa gövdeye bağlı az bir deri ile kütükte sallanıyor. Kan pınarları fışkırıyor. Balta kütüğe saplanmış yukarı kaldırmak istesem de gelmiyor. Sapı aşağıya bastım. Kesik kafanın yüzü bana döndü. Tersten burun deliklerinin altından iki donuk göz ile göz göze geldim. Balta kütükten kurtuldu. Kendi can havlimle ikinci hamlede gövdeli kafa platforma düştü. Bocalamıştım. Usta şeytanın yanında çirak bile olamamıştım. Her yerim kan oldu. Meydan kan kokusuna bulandı. Midem döndü. Ben direndim. Ayakta bir elimde kesik gövdeli baş, diğer elimde balta havada iken çaktırmadan kara maskenin içinde sarsılmadan usulca kusuyordum. Baltamı mahkumun kıyafetine sildim. Kesik başı ölü bedenine üstüne koydum. Dengesizdi. Yan yattı. Bir daha düzelttim. Yine aynı tarafa yattı. Baş üste koydum. Ölü gözlerle göz göze geldim. İçim titredi. Bacaklarım titredi. Pelerinin içine tekrardan kustum. Kendimi toparladım. Hızla platformun çıkışına yöneldim. Musa'nın asası gibiydim. Beni görüp iki yana açılan insan denizinin arasından koşar adım belediye'nin arka kapısına gidiyordum.

Şeytanın evine gitmekten başka şansım yoktu. Herkes beni cellat zannediyordu oysa ben çoktan öldürdüğüm şeytan olmuştum. Eğer şeytan olmuştun şeytan sığınağından daha güvenli yer yoktur.

Koşar adım caddeleri geçtim. Pelerinim uçarak beni takip ediyordu. Bir elim yüzümdeydi. Kusmuk peçelerini saklıyordum.

Şeytan inine girdim. Kapıyı kapattım. Eve daldım. Kapıyı tıkladım. Güvendeyim. Pelerinden bir hamlede kurtulup kusmuk dolu peçeyi yüzümden çıkardım. Rahat rahat midemin acı suyunu çıkartasıya kadar kustum. Ağladım. Çaresizliğime yandım. Açık kapıdan yatakta yatan şeytanı görünce yana fırlattığım baltayı kaptığım gibi kararmaya yüz tutmuş çıkık yemek borusunun olduğu yere baltayı indirdim. Gözümü bile kırpmadım. Şeytan orantısız bile olsa ikiye bölündü. Balta yatakta saplı kaldı. Kendimi salona zor attım.

Ağladım. İkizim için ağladım. İkizimin ikizi için ağladım. Kendimden geçmişim.

Karanlık bastığında kendime geldim. Gece tüm pisliği örtmüş gözüküyordu. Kan ve kusmuk kokusunu alsam da en azından dehşet görüntüleri yoktu.

Gece uyuyamadım. Açık pencerenin önünde sabahın olmasını bekledim. Burası güvenliydi. Şimdi kaçmanın hiçbir mantığı yoktu. Zaten bacaklarımda zere derman yoktu. Ateşim çıkmıştı. Üşüyor terliyorum.

İki gün aç susuz evin içinde bulduğum battaniyenin içinde geçirdim. Cesedi battaniyeye sarmıştım. Hava serin olsa da kokusu kan kusmuk kokusuna bastırmaya başlamıştı.

Ateşim düştü. Kendime gelir gibi oldum. Dolapta bulduğum peksimetlerden yedim. Pekmez içtim.

Cesedi arka bahçeye gömdüm. Kan ve kusmuğu temizledim. Evi havalandırdım. Bahar, nisan havasını bu boktan evin içine davet ettim.

BÖLÜM 4

Son iki yıl...

Herifci oğlu tedarikliymiş. Eve alışmakta hiç bir zorluk çekmedim. Ev erzak doluydu. İki tane dolu şarap fıçısı bile vardı. Bahçede su kuyusu var. Su ihtiyacını oradan karşılıyorum. Pasaklının önde gideniymiş. Kendime göre evi, avluyu temizleyip pakladım.

Yatağının altında sakladığı zulayı buldum, küçük bir servetim oldu. Hiç bir eşyanın yerini değiştirmedim. Fazladan birşey almadım. Lakin evi daha temiz daha yaşanır kıldım.

Her ne kadar insanlar hastalığıma yorsalar da ilk infazımdaki fiyaskoyu unutmadım. Mahkumun gövdesi ile biklikte kafasını kesmiştim. Bunu çocuk bile yapmaz. Hele o mendebur şeytanın şölen gibi infazlarını düşününce nasıl benden şüphelenmediler aklım almıyor. Bol bol çalıştım. Birileri görür korkusu ile arka duvarın dibine koyduğum kütükte çizdiğim odun dallarını tam çizikten kesmeye alıştım. Kestim de... Cansızda zor değil sıkıntı

bunu canlıda yapabilmek. Her şekilde kendimi hazırladım. Hem teknik hem de psikolojik olarak. Yufka yürekli olsam, kan da tutsa başka seçeneğim yoktu; ya alacaksın ya da vereceksin diye kendimi motive ediyordum. Çaba ve tekrar insanı umduğundan daha kısa zamanda ustalaştırıyor. Deneye deneye balta ile şov akrobasi hareketleri yapmayı bile öğrendim.

Çok zorunlu olmadıkça evden dışarıya hiç çıkmadım. Ev nehrin diğer tarafında şehrin dışında. Vebalıdan beterim. Benim korkumdan kimse nehrin bana yakın tarafına geçmiyor. Bunda geceleri kırmızı pelerin ile yaptığım gezilerin de payı büyük. Zaten gerçeğimden korkan şehir halkı uydurma hayaletimden ödü sidiyor. Kırmızı pelerinli hayalet öyküleri şehirde efsane olmuş dolaşıyor. Korku şehri kaplamış. Ne kadar korkarlarsa o kadar işime gelir. Dokunulmazım...

İki yılda on dört infaz gerçekleştirdim. İdam günü tam teknil giyinip şehrin arnavut kaldırımlarına çıktığımda azrailin gölgesi şehri kaplıyor. Beni gören çocuklar ağlıyor, genç kızlar çığlık atıyor, sokaktaki şehir sakinleri duvar diplerinde kaçacak delik arıyorlar. Ben aralarından hayalet gibi süzülüyorum. İhtiyarlar, kocakarılar pencerelerden sarkıttıkları kafaları ile geçişimi selamlıyorlar. Aynı rotada neredeyse önceki adım izlerimi izlercesine koşar adım gidiyor, infazı yapıp kan kokulu baltamla geri dönüp kendimi eve kapatıyorum.

İşe giderken burnuma karanfil yağlı bezler ile tıkıyorum. Şehir kan kokarken ben karanfil kokular arasında boğuluyorum.

İş bitimi harcırah kesesini belediye memurundan peşin alıyorum.

İşe alıştım. Eve alıştım. Rahatım. Tek sorun yalnızlık...

Yıllarca köyde yokluk içinde yaşadım. Yokluktan, fukaralıktan, hastalıktan önce annemi, sonra babamı kaybettim. İkizimle birlikte yarı tok genelde hep aç bulduğumuz işte çalışıp hayatta kalmayı başardık. Horlandık. Dövüldük. Kimsenin yapmadığı en pis işleri yaptık. Nerede akşam olduysa bulabildiğimiz bir kuytuda uyuduk. Yağmurda ıslandık. Soğukta donduk. Sıcakta yandık. Ne zaman ki serpilip delikanlı olduk orduya yazıldık. Güçlü kuvvetli, sıırım delikanlılardık. Ben yufka yürekliyim, bandocu oldum. İkizim piyade. İki kez savaş meydanlarında bulunduk. Ölmedik. Kışla hayatı zor. Lakin önceki yaşam şartlarımızın yanında bizim için ballı kaymak.

İkizim anlık bir sinirle gıcık bölük çavuşunu öldürünce zar zor bulduğumuz yaşam kalitemiz tersine dönuverdi. Yargılanma... O idam mahkumu, ben ise yarısını kaybetmiş bir yarım elma. Gerisini üç aşağı beş yukarı biliyorsunuz...

İnsan dediğin varlık girdiği ortama hemen alışıyor. Eskiye hele eski hatırlamaya değmez değerleri barındırıyorsa hemen unutuveriyor. Aha aynısı bende vuku buldu. Geçmiş yaşamımın onca sıkıntısı yokluğunun yanında şimdi bir elim yağda diğer elim balda. Lakin huzur batıyor. Anlamdramadığım birşeyler beni bunaltıyor. Kendimi kör bir kuyunun dibinde hissediyorum. Yalnızlık yalnızca tanrıya mahsus. Yapayalnızım. Dört tarafı duvarlı açık hava hücresindeyim.

Erzağımı toptan alıyorum. Listeyi şehirde manava bırakıyorum. O kendinde olmayanı olandan tamamlayıp gün içinde getirip kapıma bırakıyor. Ne kadarsa parasını veriyorum. İnsanlarla tüm ilişkim neredeyse bu.

Patlıyorum. Gönül dem istiyor. Can, canan istiyor. Dost istiyor. Yar, yaren istiyor. En önemlisi özgürce yaşamak istiyor. Ne mümkün? Mümkün, mümkün... Şöyle:

İnfaz için belediye binasında komutanın ardındayım. Mahkumun son hazırlanmasını bekliyoruz. Mahkum azgın mı azgın. Platformda askerlere kök söktürüyor. Komutan üfleye püfleye emirler yağıdırıyor. Emir demiri kesmiyor. Mahkum demirden keskin. Can korkusuyla platformdaki askerleri hallaç pamuğu gibi dağıtıyor. İzleyenlere bol malzeme veriyor. Meydan coştı kendinden geçti. Herşey birbirine girmişken bir çavuş gelip komutana mahkeme zabıt katibinin idamı izlemeye gelenlerden birinin at arabasının altında kalıp öldüğünü bildirmesi komutanı hepten zivanadan çıkardı. Komutan

- Ölmüş mü?

- Ölmüş.

- Nerede?

- Hemen kilisenin alt sokağında.

- Sokacağım böyle güne. At arabası çarpmasıyla adam mı ölür müş?

- Boynundan teker geçmiş. Boynu kırılmış.

- Başında bizden birileri var mı?

- Var.

- Git yargıca söyle. Nereden bulursa bulsun başka bir katib. Onunla da mı ben ilgileneceğim?

- Emredersiniz deyip yanımızdan ayrıldı. Komutan artık dayanamadı kendini öne atarak belediyenin önündeki askerlere platforma takviye gönderdi. Neyse uzatmayalım. İdamlık boğa yakalandı. Kütüğe sıkıca bağlandı. Sıra bana geldi. Platforma çıktım. Platformdaki kargaşadan kendince eğlence çıkartan coşkulu kalabalığa öyle bir şov yaptım ki herkesin ağzı açık kaldı. Baltayı iki omuzumun etrafında tam üç kez, belimde iki kez döndürdüm. Harekete hiç ara vermeden bir kez kendi etrafımda dönüp baltayı inmesi gereken yere mükemmel ustalıkta indirdim. Gerisini siz hayal edin...

Komutanın yanına vardığımda yüzü gülüyordu.

- Komutan ben zabıt katibi olacak birini tanıyorum deyince ilk kez kendisiyle konuşmamdan dolayı olsa gerek adamın yüzü şekilden şekile girdi.

- Zabıt katibi dedim.

- Kimmiş o?

- Yeğenim.

- Senin yeğenin mi var?

- Burda değil lakin çağırırım gelir dedim ve belediye memurundan az önce aldığım keseyi komutanın eline sessizce tutuşturdum. Adamın hiç beklemediği yerden sormuş olmalıyım ki yüzü şekilden şekile giriyor. Artık ne düşünüyorsa? Daha doğrusu düşünebiliyorsa?

- Yargıca danışmak lazım.

- Siz benden bahsetmeden bu işi halledersiniz. Kendisine ben kefilim. Yazısı mükemmeldir.

- Tamam da... Sizin bir yakınınız olduğunu duymamıştım.

- Elbet var. Gökten zembille inmedik. Burada değiller. Çağırırım gelir. Benimle kalır bana da yoldaşlık eder.

- Tamam yargıçla konuşur, sonucu size bildiririm dedi. Şehir insanlarının en korktuğu iki adamın ayaküstü konuşmaları etrafta meraka sarmaya başlamıştı ki ayrıldık.

Ertesi günü kuşluk vakti iki askeri dış kapıda görünce gelen haberi söylenmeden tahmin ettim.

BÖLÜM 5

Son üç yıl...

Tek bedende çift kişiyim. Cellat Lorenzo'nun yeğeni Zabıt katibi Marco; Zabıt katibi Marco'nun dayısı Lorenzo. Ortaya karışık hangisinden haz alırsan, seç beğen. Başlangıçta Lorenzo'nun yeğeni olmamdan kaynaklı insanlar öcü gibi benden uzak dursalar da zaman içerisinde beni tanıdıkça sevdiler. Etrafım birken, iki, ikiyken üç derken bir sürü insanla dolmaya başladı. Zaten oldum olası şeytan tüyü vardır, insanlarla iletişimim hep iyi olmuştur. Hatta bazıları "nasıl oluyor da o cellatla aynı evde kalabiliyorsun?" sorusunu sorabilecek kadar bana yaklaştılar. Cevap basitti. Dayımdı. Hayatta birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Tabi hiç bir zaman şehir halkının kafasındaki cellat imajında oynama yapmadım. Hatta uygun anını buldukça daha da eklemeler yaptım. Atış serbest. Bizden ne kadar korkarlarsa o kadar dokunulmaz olurum. Yıllarca biri tanır diye korkmam da yersizmiş. Zira Cellat Lorenzo bu şehirden değilmiş. Nerden geldiğini de kimse bilmiyormuş. Bende yıllarca bir tanıdığı, bir çocukluk arkadaşı çıkar da Lorenzo olmadığımı anlar diye ödüm kopmuştu. Oysa şeytan bir gün çıkagelmiş. O zamanın komutanını tanıyormuş. Beraber ordudaymışlar. Biri şehrin komutanıymış diğeri de celladı olmuş.

Lorenzo şehre geldikten sonra kimseyle yüzü açık iletişimi olmamış. Yüzünde hep bir maske sırtında da uzun pelerini olurmuş. Komutan bizim de katıldığımız meydan muharebesinde şehit olmuş. Kader ağlarını ta nerede örmeye başlamış da; bizim haberimiz yokmuş. Bazen acaba Lorenzo'yu tanıyan komutanla hiç karşılaştık mı diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Tabi insanlarla konuştuğça pazıl tamamlanıyor. Şimdi bana kalan tek şey çiftli kişiliği fire vermeden oynamam. Çok endişem yok. Zira çocukluğumdan beri buna alışkınım. İkizimle paylaşılmış otuz küsur yıl. Hayat ne garip değil mi? Şimdi de tekten ikizim oldu. Hem de Cellat Lorenzo gibi hayali bir şeytan...

İnfaz günleri yargıç meydanda olmasından dolayı mahkeme kapalı oluyor. Bana da gerek kalmıyor. Ben ben olmasam da ben de oradayım. Marco olarak değil Lorenzo olarak.

Karga kovmak için tarlaya konulan korkuluklardan birini gece çalıp üstünde üç beş değişik yapıp şeytanın eski kıyafetini giydirince al sana Lorenzo. Yalnızca cansız. O kadarı kadı kızında da olur...

İşim dolayısıyla neredeyse tüm şehir halkını tanır oldum. Herkesin bir şekilde mahkemeye işi düşüyor. Bazı davalarda sır mır kalmıyor. En mahrem, kişisel sırlar ortaya dökülüyor. İki yıl içinde şehirde kim kimle, ne yapar ne eder bir çok şeye vakıf hale geldim.

Yazım oldum olasıya iyidir. Şimdi ise mükemmel hale getirdim. Kafam da az çok çalışır. Yargıç ve diğer mahkeme üyeleri ile aram iyi. Hatta bazen bazı olaylar hakkındaki farklı çıkarımlarımı çekinmeden söyleyebiliyorum. Kendi aralarında bu espri konusu bile oldu. Bazen ortak paydada buluşamadıklarında "Marco sen ne diyorsun?" diye bile soruyorlar. Terazide kuş tüyü misali denge bozucu olabiliyorum.

Mahkemeye gelen güzel kızlarla gözlerle bile olsa flörtleşme yapabiliyorum. Yargıçlar ardımda insanlarla hep yüz yüzeyim. Zaman ilerledikçe yüzde mimik, aura okumaya alıştım. Sanığın içeri girişinden, davranışlarından, savunmasından; karşı tarafın iddiasından, salondaki yakınlarının beden hareketlerinden çıkarımlar yapıyorum. Genelde de tutturuyorum. Nadiren yanılıyorum.

İkide bir mahkemelik olan şehir yosmalarından Amaranta isimli bir faîşe ile karşılıklı çıkara dayalı ilişkim var. Amaranta ölümsüz çiçek demek olsa da garibim daha yaşarken ruhen ölmüş. Dünyanın en eski ama bir o kadar da berbat mesleğini yapmanın ağırlığından olsa gerek ayakta solmuş. Sık sık gelen öfke patlamalarından karşımıza gelip duruyor. Her orospunun bir hikayesi vardır Amaranta'nın ki hep değişken. Kişiye özgü hikayeler yaratmakta üstüne yok. Sevişme molalarında kime ne söylemiş, adamın değişen mimikleri tavırlarıyla nasıl dalgasını geçtiğini neşeyle anlatır. Güleriz. İlişkimiz haftalık periyotlarda maksimum iki saat.

Hayat benim için hayal bile edemeyeceğim kadar iyiye doğru evriliyor. Üzerimdeki o eski stresler kayboldu. Yeni hayatın bana sunduğu tatları tatmak ile meşgulüm.

Şunu da söyleyeyim sakın ola hayatın ritmini kendimi bıraktığımı zannetmeyin. Temkini elden zinhar bırakmıyorum. Bir yanlış adımın beni nereye götüreceğini çok iyi biliyorum. Lorenzo'nun baltasının kalkık vaziyette ensemde olduğunu hiç bir zaman unutmuyorum. Bazen kendi kendime Lorenzo ile Marco arasında piyesler düzenliyorum. Evde çift sesli kavgalar bile çıkarıyorum. Bağırış çağırış. Bu öyle bir hal alıyor ki bazen Lorenzo bazen de Marco evi terk ediyor. Marco terk ederse şehir halkı kavganın nedenini öğreniyor. Lorenzo terk ederse herşey sırta kadem basıyor.

İnce ayrıntılar bile kesinlikle es geçilmiyor. Eve iki maaş giriyor. Çift kişilik de erzak. Macro'yu ne kadar seviyorsam Lorenzo'dan da o kadar nefret ediyorum. Bazen onun korkuluk cansız varlığına bile katlanamıyorum. En büyük tesellim ve eğlencem işim.

Mahkeme. Yargıcın dediğine göre "adalet, hak edene hak ettiğini vermekmiş." Tabi o iş öyle söylemekle olmuyor. Eylemle söylemin arasında aşılmaz dağlar, derin uçurumlar var. Yargılamalar çok yüzeysel. O kadar fazla vaka var ki yargıçlarda kendilerince haklı. Koca şehirde tek mahkeme. Arsızın hırsızın cehaletin kol gezdiği zamanlar. Yokluk, fukaralık diz boyu. Karnını geç, karın aç, çocuğun aç hem öyle böyle açlık değil. Ölüm açlığı. Ne yaparsın?

Ülkenin kaynakları belli zümrelerin ellerinde. Az ile çok ters orantıda. Ruhban, soylu ve aristokrat takımı sayıca az olsalar da kaynakların çoğunu kullanıyorlar. Geriye kalan kırıntılar şehrin ahalisine haliyle yetmiyor. Davaların ana etkeni ekonomik. Hani her yol Romaya çıkar derler ya; neredeyse her davanın ana etkeni ekonomiye çıkıyor.

Toplumsal çöküşü de yabana atmamak lazım. Okuma yazma yok denecek kadar az adeta çok kaynakları kullananların tekelinde gibi. Tüm dünyayı etkileyen rönesansı yapan bu ulus zaman içerisinde savaşların, menfi toplumsal değişimlerin etkisi ile özünden uzaklaşmış gözüküyor.

Halkın yaşamları evlerinde zerenin yağın çıkarmak gibi. Minimal yaşamın en minimali. Yaşam, yaşayanlar için bu kadar zor iken otoritenin baskısı hep enselerinde. Düzene değil el kaldırmak sesini yükselten derhal bizim karşımıza diyorlar. "Buyur ne derdin var ise burda anlat" diyorlar.

Cezalar can yakmaktan öte can alıcı. Anlık hatanın sonucu katlanılmaz oluyor. Yok öyle mapus damlarında ekmek elden su gölden yatmak. Halk kendine bakamazken bir de hapistekine mi besleyecek. Belki ileride suç bile sayılmayacak vakalar günümüzde idamla bitiyor. İki şahit adamı idama götürmek için yeterli.

Bol kepçe dağıtılan sözüm ona adalet ruhban, soylu ve aristokrat takımına neredeyse hiç kalmıyor. Onlar neredeyse dokunulmaz. Kendilerinden daha güçlü birisinin nasırına basmadıkları sürece imtiyazlılar. Hani kaza ile bile olsa başlarına bir şey gelse onun da çözümü var. Para ve nüfus. Her derde çare. Satın alamayacağı bir şey yok. Hayat onlara güzel. En çok da kanıma dokunan hayatta kalabilmek için mecbur oldukları başka hiç bir çareleri olmadıkları için bir parça ekmek, gıda aşırıtanların aldıkları inanılmaz cezalar. Ekmek ya, bir parça ekmek...

Bir de inanç meselesi var. Kilise dokunulmaz. Papa tanrının yeryüzündeki gölgesidir ve ne derse doğrudur. Şehirdeki kardinal, papaz da papanın gölgesi. Ellerine öylesine bir güç almışlar ki; o güce helal getirebilecek bir bakış, bir söz ne mümkün? Senin ne yaptığının hiç bir önemi yok onların ne gördüğü önemli. Dinsiz, cadı yaftasını şak diye yapıştırıverirler. Cezası da en ağır. Genelde Lorenzo'nun baltası. Karşıdaki istediği kadar "yapmadım etmedim, insaf edin" desinler. Tanrı adamıyım diyen o mendeburlarda insaf ne gezer? Suçlamayı haklı kılacak bir söz kutsal kitaplarında mutlak vardır. Aslında yoktur da vardır ki o söz tanrının ilahi emirlerine aykırı bile olsa evirip çevirip gediğine oturturlar. Anlamla mana ters düşse de takan kim? Dinleyen kim?

Mahkeme günlerim işten çalışmadan öte iç hesaplaşma, adalet sorgulamalarına doğru evrilmeye başladı. Vakit buldukça hukuk kitaplarını okuyordum. Okumayı sevdiğimi bildiklerinden dolayı yargıçların tavsiye edip okumamı salık verdikleri kitapları okuyordum. Okudukça sorgulamalarım artıyordu. Toplumun en varoşundan geliyordum. İnsanları suça mecbur kılan şartların en acımasızlığında yaşamıştım. İşin kötüsü toplumun çoğulu aynı şartlara maruzlar. Suçu mecbur kılan bu şartları benden iyi bilen olamazdı. Aristokratların, seçkinlerin bu şartları empati bile yapması mümkün değildi. Sanıklar savunmalarına başladıklarında ben dejavular karmaşasında boğuluyordum. Onları anlıyordum. Lakin elimden birşey gelmiyordu. İşin kötüsü bazen bu acımasız şartların savurduğu bu insanların son gördüğü Lorenzo yani ben oluyordum. Bir cellat için vakanın sürecini, yargılamayı hele hele bir de idamlığın kader kurbanı olduğunu bilmesi ne beter bir ağırlık olduğunu tarif bile edemem. Mahkum gerçek bir kader kurbanı ve sen onun kellesini alıyorsun. Çok acı...

BÖLÜM 6

Ondan sonraki dört yıl...

Kafayı çok fena adalet sistemine takmış bulunmaktayım. Onca akıl almaz vaka ile karşılaştım ki içinde bir parça vicdan olan birisinin bunlara tahammül edebilmesinin mümkünatı yok. Ben olayların dışındayım. Görevim yalnızca yargılama sürecini kayıt altına almak. Yani seyirci gibi bir şeyim. Lakin zaman geçtikçe, bilgim görgüm arttıkça kendi içimdeki yargılamalarım da artmaya başladı. Hele hele bazı olaylara müdahil olmak için can atıyorum. Ezilenlerin elinden tutmak, yaralarına bir nebze olsun merhem olmak istiyordum. Göz göre göre gelen haksızlığa geçilmez bent olmak istiyordum. Bazen kelime oyunları, pozitif ayrımcılıkla zabıtı değiştirmeye kadar götürdüm. Yapabildiğim devede kulaktı. Davanın seyrini değiştirmeye yetmiyordu.

Hiçbir vaka adam gibi tahkikat yapılmadan yüzeysel yargılandığı için her şey göz açıp kapanana kadar olup bitiyordu. Kara cübbelerinin içindeki kara vicdanlı yargıçlar adalet değil korku dağıtıyorlardı.

Genç ve yürekli bir avukat Riccardo ile bir fırsat yakalar gibi oldum. Riccardo aristokrat sınıfından henüz yeni hukuk fakültesini bitirmiş idealist, gözü pek, sıırım gibi bir avukattı.

Sözünü esirgemiyordu. Bizim kodaman yargıçların bile çekindikleri hiç haz almadıkları bir tipti. Belanın önde gideniydi. Riccardo ile sınıf farkımız olsa da o buna pek ehemmiyet vermiyordu. Bir iki vakada gözlerimiz mimiklerimizle iletişim kurma cüretinde bulundum. Sanki sınavda bulunan öğrenciyi kopye vermek gibi bir şeydi. Ucuz avukattı. Para kazanmaktan öte insanlara yardım onun önceliği. Bundan dolayı mahkemenin gedikli siydi.

Zaman içerisinde raslantı olmayan raslantılarla onunla iletişim kurmayı başardım. Olaylara ortak bakış açılarımızın yardımıyla kısa sürede arkadaşlığımızı ilerlettik. Benzer karakterde insanlardık. İşinin dışında pek göz önünde olmayı o da sevmiyordu.

Adalet denilen adaletsizliklerden her ikimiz de korkunç derecede müzdarıptık. Bir süreden sonra sudaki bir damla süt misali birbirimizle ahbap olduk. Ahbaplığımız arkadaşlığa son dem de dostluğa dönüştü. O dışardan ben içerden insanlara yardım etmek ana hedefimizdi. Yargıçların, şehir kodamanlarının bu beraberlikten mana çıkarmasını engel olabilmek için de buluşmalarımız öyle alenen değil gizli kapaklı yapmaya başladık. Gizli bir örgüt gibi çalışıyorduk. Ben ona istihbarat, bilgi götürüyor o da savunmasını ona göre düzenleyip yön veriyordu. Kimse bilmesede bunu uzun süre götürdük. Birçok masumun bu kara değirmen taşı adaletinin içerisinde hunharca öğütülmesini engelledik. Bizim için masumiyet esastı. Kendi değer yargılarımızı adaletin üstüne koymuştuk. Riccardo'nun ünü şehirde hızla popüleliyordu. Ben yine hayalet gölgesiyim. Varlığımdan kimsenin haberi bile yoktu. Tüm aferinler Riccardo'ya. Bundan hiçbir şikayetim yok. Lorenzo yanımda kara vicdanını bu esinti bir nebze serinletiyor. Bunun hazzı bile bana yetiyor.

Üçüncü yılın sonunda Riccardo gecenin karanlığında sırtına inen bir hançer ile ebediyete göçesiye kadar beraberliğimizi sürdürdük. O ne acı bir geceydi. Tek dostum adam gibi adam Riccardo bir gecede yok olup gitmişti. Kimsesizler hepten kimsesiz kalmıştı. Mahkeme salonundaki titrek mum ışığı sönüp hepten karanlığa dönüvermişti.

Sistem acımasız, kötüydü. Bu sisteme direnen iyilere sistemcilerin tahammülü yoktu. Onlar için iyi engelleri yoldan kaldırmak çok kolaydı. Cehenneme döşenen iyi dilek taşlarının üstüne basılması gibi bir şeydi. Gidilecek cehennem olduktan sonra ayakkabını çamurlu olup olmamasının ne önemi vardır ki? Yaralarına merhem olabildiğimiz, kendilerine dokunabildiğimiz birileri Riccardo'nun öldürülmesini candan üzülseler de; şehrin sıradan insanları için sıradan adli bir vakaydı. Üç beş gün bar köşelerinde orda burda anılsa da unutulup gitti.

Riccardo'nun katili mahkemede Marco'nun önüne idam platformunda da Lorenzo'nun karşısına çıktı. Canını ben aldım. Lakin aldığım bu canın bir piyon olduğunu biliyordum. Riccardo ile benim derdim piyonlarla değil şahla vezirleydi. Ben piyonun kellesini alırken onlar seyrediyorlardı.

Lanetliyim. Gölge olmaya lanetliyim. Görünmez ikiz olmaya lanetliyim. Madem öyle... Ben de koyuverdim. Gittiği yere kadar...

BÖLÜM 7

Son yirmi yıl...

Yaşam beni bir satranç tahtasında en ortadaki kareye parangaladı. Oyunu kimin oynadığı, kimin kazanıp kimin kaybettiğinin bir önemi yok. Oyunda kayıt dışı sırtında celladı ile dolaşan bir görünmez piyonum. Hayali gölgemle karenin dışına çıkamıyorum. Çıkmadım da. Bunca yıl değirmencinin kör beygiri gibi o karede dolaşıp durdum. Yıllar geçse de anlamlandıramadığım korkularım beni hiç bırakmadı. Hep temkinliydim. Nereye kadar gitmem gerekiyorsa gittim; kalmam gereken yerde kaldım. Hiç kimseye bu kadar temkinli bir hayat dilemem. Cehennemden beter.

O kadar masum can aldım ki; şimdi onların hayaletleriyle cebelleşiyorum. Gerçi kararı ben vermiyordum. Kararın sorumluluğu yargıçlardaydı. Ben kararı uyguluyordum. Bir yanım "bu seni sorumlu kılmaz" dese de diğer yanım "yaşamak için bu kadar can almaya değer miydi?" diye soruyor. Geçenlerde eski şarap fıçısında biriktirdiğim taşları saydım. Üç yüz kırk altı tane taş çıktı. Anladınız mı? Tam üç yüz kırk altı tane can. Lorenzo'ya "şeytan, şeytan" derken kendim şeytan olmuşum da farkında değilim. Yirmi küsur yılda bu kadar can ne demek?

Adinin önde gideniyim. Bazen kendi kendimin öz eleştirisini yapıyorum. Yin Yang'ın karanlık bölümü gibiyim. Tek beyazlık Riccardo ile yaptıklarımız. Gerisi berbat... Aslında istesem şimdiye kadar Lorenzo'yu çoktan öldürebilir bu kadar da can almayabilirdim. Yapmadım. Neden mi? Zira iki maaştan vazgeçemedim ve tabi ki öldürmenin o korkunç cazibesini. Lorenzo giderse alışılmışlıklarımın dışına çıkacaktım. Konfor alanının dışına çıkmayı göze alamadım. Belki de içimdeki kötülük buna izin vermedi. Para, güç ve kötülük. Bu üçlüye kim hayır diyebilir ki? Kime sorsan en iyi kendisidir. Bu demektir ki kendisi için uygun şartlar oluşmamış. Şartlar bir olgunlaşsın o zaman gör sen onu... Kötülük insanın fıtratında var. Yalnızca ortaya çıkacağı günü, şartların oluşmasını bekler. Ben fırsatı yakaladım ve sonuna kadar da uyguladım. Belki de yaşanmışlıklarımın intikamını bir şekilde böyle aldım.

Alemin işleyişini çözmek, tanrıyı anlamak aslında çok basit. Tanrı her alem için ayrı ayrı kural kaide koymamış. İlahi emirlerini vermiş sonra seyre geçip o kaçınılmaz günde hesabını sormak için beklemeye geçmiş. Var olan hiçbir şey yok olmaz. Yalnızca şekil değiştirir. Nokta. Çocukluğumda, gençliğimdeki yaşanmışlıklarım sonra rahata erince yok mu oldu sanki? Elbette yok olmadı. Hiçbir şey unutulmuyor. Hafızamın dehlizlerinde saklamış olsam da üstünü bir daha açılmayacak şekilde kapatmış olsam da o yaşanmışlıklar aynen orada duruyor. Belki her gece rüyalarımda kendini gösteriyor. Kim bilebilir ki?

Sonuçta ben benim. Hem Lorenzo, hem de Marco...

Artık güçten düştüm. Ne eski iştahım ne de gücüm, kuvvetim var. Günden güne zayıflıyorum. Sık sık öksürük nöbetlerine tutuluyorum. Aslında çok bile yaşadım. Elli küsur yaşındayım. İyisiyle kötüsüyle yaşamımın sonlarına geldiğimi hissediyorum.

Son altı aydır en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Hayatımın zabıtını tutuyorum. Özgeçmişimi, hayatımı yazıyorum. Katıksız, tüm yalınlığı ile. Bazen ben öldükten sonra bunları okuyanların alacakları yüz şekilleri gözümün önüne geldikçe kendi kendime gülümsüyorum. Mahkeme zabıt katibi ile celladının aynı kişi olduğunu öğrendiklerinde ne düşünecekler acaba. Ne bok düşünürlerse düşünsünler. Sanki çok umrumda...

Kitabımı bitirip son noktasını koydum. Kaçınılmaz gün yakın. Bunu tüm kalbimle hissediyorum. Huzursuzum. Karşı tarafa geçtiğimde sorgu melekleri "ismin kim?" diye sorduklarında Lorenzo'yu es geçerek "Marco" deyip onları da kandırıp kandıramayacağımı merak ediyorum. Hadi onları geçtim birinci emri çiğneyen olarak üç yüz kırk altı gövdesiz kelleye ne diyeceğim?

SON